

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.173/2016/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a másodfokú eljárásban a Nagyné dr. Márton Veronika ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Guba Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Guba Zoltán ügyvéd) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 25.P.21.678/2013/54. számú ítélete ellen a felperes 59. sorszáma alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 6 350 (Hatezer-háromszázötven) forint összegű másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 48 000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

2008. január 16-án az Észak-Magyarországi Regionális **M. K.** a felperest - aki az alperesi egyetem Gazdaságtudományi Karán szerzett diplomát - a **Z Kft.**-hez közvetítette ki közgazdász munkakörre; azonban a meghirdetett állást nem nyerte el, amelynek okát a kft. a közvetítő lapon az általuk kért nem kielégítő referenciában jelölte meg.

A felperes módosított keresetében kérte annak a megállapítását, hogy az alperes a **Z Kft.** részére adott referenciában róla tett közléseivel - amelyek miatt nem alkalmazták - megsértette az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát; kérte az alperes kötelezését a személyiségi jogsértés miatt nem vagyoni kártérítés jogcímén 20 000 Ft és 2008. január

21-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatai, elmaradt jövedelme alapján vagyoni kártérítés címén 3 401 140 Ft és 2008. április 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatai megfizetésére. Kérte továbbá kötelezni az alperest arra, hogy adja ki részére a Miskolci Városi Bíróság előtt P.23.011/2006. számon folyamatban volt perben hivatkozott, aszámú Ügyvédi Irodával kötött megbízási szerződésének másolatát.

Az alperes a jogsértés bizonyítatlanságára, valamint a megbízási szerződés kiadására vonatkozó jogszabályi kötelezettség hiányára hivatkozva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 54. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította; kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 38 100 Ft perköltséget, és megállapította, hogy a felmerült 36 000 Ft kereseti illetéket az állam viseli.

Az első fokú ítélet indokolása szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesre hárult annak a bizonyítása, hogy az alperestől kapott információk miatt nem alkalmazta a meghirdetett közzéadás állásban a **Z Kft.** a 2008. évben, és az alperes a róla adott referenciával megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. Az elsőfokú bíróság a felperes indítványára tanúként kihallgatta **F. I-t**, a kft. egyik tulajdonosát és **dr. Cs. H. É-t**, a kft. volt dolgozóját. A tanúk vallomásai azonban nem támasztották alá a felperes által előadottakat: az előbbi tanú az ügy körülményeire nem emlékezett, azonban kijelentette, hogy a jelentkezők felvétele során a tulajdonosokat külső befolyás nem érhetette; az utóbbi tanú pedig azt adta elő, hogy a felperesről senkivel nem beszélt, és a cég írásbeli referenciát sem kapott. A felperes a perben egy olyan hangfelvételt csatolt, amelynek szöveges leírata szerint az utóbbi tanú az alperes „nem pozitív kimenetelű” referenciájáról tett említést. Az alperes vitatta a hangfelvétel - annak személyiségi jogot sértő készítése miatti - bizonyítékként felhasználhatóságát, azonban a következetes bírói gyakorlat szerint a jogsértően keletkezett hanganyag az első fokú ítélet szerint bizonyítékként felhasználható a perben, de csak akkor, ha kizárólag ezzel állapítható meg a valós tényállás. Az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékok azonban a perben rendelkezésre álltak, ezzel együtt sem támasztotta alá a hangfelvétel anyaga azt a felperesi előadást, hogy a kft. a róla adott referenciája miatt nem alkalmazta. A bizonyítatlanság következményeképpen az elsőfokú bíróság elutasította a felperes személyiségi jog megsértése és emiatt kártérítés megfizetése iránti keresetét. Nem találta alaposnak az első fokú ítélet a megbízási szerződés kiadására irányuló keresetet sem, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) rendelkezései értelmében az alperes és az őt képviselő ügyvédi iroda a peres eljárásban kötött megbízási szerződése nem tekinthető közérdekű adatnak vagy közérdekből nyilvános adatnak. Amennyiben a perben a felperes fél volt, jogosult az iratok megtekintésére, amennyiben nem volt fél, a megbízási szerződés megismeréséhez érdeke nem fűződik. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a megbízási szerződés másolatának kiadása iránti keresetet is elutasította. A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felperest az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint megállapított, az Áfa összegét is tartalmazó ügyvédi munkadíj mint perköltség megfizetésére, és a felperes

személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-a (1) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett úgy, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az első fokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a keresetének helyt adást, az alperesnek első- és másodfokú perköltségében marasztalását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára kötelezését; vagylagosan elsődlegesen az alperesi perköltség megfizetésében marasztalása mellőzését, másodlagosan az alperes javára megítélt perköltség összegének mérséklését, harmadlagosan a perköltségről rendelkező rész tekintetében az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta megfelelően a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerint a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás elmulasztásának következményeiről, az adott tájékoztatás nem felelt meg az 1/2009. PK véleményben foglaltaknak, továbbá bizonyítási indítványai előterjesztésére nem biztosított kellő határidőt, mivel a felhívást az ítélethozatalt megelőző tárgyaláson tette meg. A bíróság részéről két felhívás lett volna szükséges, azonban nem adott külön felhívást a bizonyítási indítványok előterjesztésére és annak megjelölésére, hogy milyen jogszabály alapján kéri a megbízási szerződés kiadására az alperest, ezzel megsértette az Pp. 141. §-ának (2) és (6) bekezdésében foglaltakat. Az ítélet indokolása a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglalt feltételeknek nem felel meg, hiányos, mert nem indokolta meg az első fokú ítélet, hogy miért nem vette figyelembe a csatolt bizonyítékot és nem teljesítette bizonyítási indítványát. A bizonyítékok mérlegelése a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésével ellentétesen kirívóan okszerűtlen, az érdemi döntés téves jogi állásponton alapul. Sérelmezte, hogy a perben csatolt, hozzátartozója részére adott meghatalmazás ellenére a per utolsó tárgyalására a meghatalmazott nem kapott idézést és nyilatkozattételre felhívást. Nem értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a kitöltött közvetítő lap azt tartalmazta, hogy referencia miatt nem alkalmazzák. A csatolt hangfelvétel-részlet, különösen annak „nem pozitív kimenetelű” kitétele azt támasztotta alá, hogy az alperes róla adott referenciája miatt nem alkalmazzák. A hangfelvétellel állapítható meg a valós tényállás az ügyben, hiszen az ott elhangzottak cáfolják a tanúk vallomását. A meghallgatott tanúk részére az elsőfokú bíróság nem tette fel az általa indítványozott kérdéseket teljes körűen, és nem értékelte, hogy **dr. Cs. H. É.** tanú házastársa az alperes tanulmányi rektorhelyettesének tanulmányi szakreferense volt, és korábbi bírósági eljárásban képviselte az alperest. Nem indokolta meg az elsőfokú bíróság azt sem, hogy miért utasította el a hangfelvétel valósága tekintetében **szakértő** kirendelése iránti indítványát. Vitatta azt az ítéleti megállapítást, hogy az alperes ügyvédi irodával kötött megbízási szerződése nem közérdekű adat, mivel az Infotv. 3. §-ának 5. pontjában foglaltak alapján a megkötött szerződésekre vonatkozó adat is közérdekű adatnak minősül. Mindezen felül törvényes érdeke fűződött a szerződés megismeréséhez, mert a hivatkozott perben fél volt, és az alperes ott nem csatolta a megbízási szerződést. A perköltségre vonatkozó első fokú ítéleti rendelkezés jogszabálysértő, mert a perköltséget az alperes nem igazolta, nem csatolt megbízási szerződést. A megállapított munkadíj a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján nem állt arányban a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel. Hivatkozott továbbá a fellebbezésben arra, hogy nem értékelték az eljáró

bíró és bíróság elfogultságát. Kérte a költségei megtérítését, melynek összegét az első fokú eljárásban 1320 Ft-ban, a másodfokú eljárásban 3540 Ft-ban jelölte meg.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását, a felperesnek másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről teljes körű, egyediesített, részletes tájékoztatást adott, a felperes a tájékoztatásoknak megfelelően terjesztette elő indítványait, amelyek által azonban a perbeli előadását alátámasztani nem tudta. Sem a tanúvallomások, sem a hangfelvétel, sem a közvetítő lap nem támasztották alá azt, hogy az alperes adott volna referenciát, továbbá a referencia miatt nem alkalmazták volna az adott munkakörben a felperest. Ezzel együtt nem jelenti a személyiségi jog megsértését, ha valakiről nem pozitívan nyilatkoznak, de egyetlen kívülálló harmadik személy általi nyilatkozat sem befolyásolhatja a versenyszférában működő gazdasági társaság háromtagú vezetői döntéshozó testületének a döntését. Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tanúkhöz további kérdések feltétele, további bizonyítási indítványok előterjesztése a per elbírálása szempontjából szükségtelen volt. A bizonyítatlanság hiányában helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság a felperes személyiségi jogsértés megállapítására és kártérítésre irányuló keresetét. Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy a megbízási szerződés, mint közérdekű adat kiadására kellett volna kötelezni az alperest. Az Infotv. a közérdekű adatok igénylésének és kiadásának pontos eljárási rendjét határozza meg, egy személyiségi jogi perben nem lehet ugyanezen felek egy másik perében irányadó megbízási szerződésének kiadását kérni, a keresethalmazat nem volt megengedett. Ezzel együtt helyesen mutatott rá arra az első fokú ítélet, hogy a hivatkozott perben a felperesnek lehetősége volt és a per befejezése után is lehetősége van a periratokba betekinteni. Mindezekből következően helytálló volt a megbízási szerződés másolatának kiadása iránti kereset elutasítása is. A megítélt elsőfokú perköltség nem volt jogszabálysértő vagy eltúlzott mértékű, az ügyvédi munkadíjat az alperes az IM rendelet alapján kérte megállapítani, ebből következően csak készkiadásait lett volna köteles igazolni, ilyen igényt azonban nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörében a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetéseket vont le, az érdemi döntésével és annak indokaival az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett.

Csupán a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat rá az ítélet tábla az alábbiakra:

A polgári perrendtartás egyik alapvető elve a tárgyalási elv, amelyet a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése fogalmaz meg annyiban, hogy a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket - és nem a bíróságot - terheli. A bíróság előtti egyenlőség és a bírósághoz fordulás alapvető jogából következően a bíróságnak a hiánytalanul előterjesztett keresetlevél és az arra benyújtott érdemi ellenkérelem alapján meg kell határoznia a jogvita tárgyát és terjedelmét, a feleket terhelő peranyag-

szolgáltatáshoz annyiban kell segítséget nyújtania, hogy a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése utolsó mondatában megfogalmazottak szerint tájékoztatnia kell a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, valamint a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. A jogszabályi rendelkezés absztrakt kötelezettséget fogalmaz meg, amely alapján a bíróságnak a keresettel érvényesített jog tartalmához igazodó tájékoztatást kell adnia annak érdekében, hogy az anyagi jogszabályokból fakadó igények érvényesítését az eljárási szabályok ismeretének hiánya ne gátolja. A tájékoztatás tartalma mindig az érvényesíteni kívánt joghoz kapcsolódóan határozható meg, a kereseti kérelem és ellenkérelem keretei között a bíróságnak az alkalmazásra kerülő anyagi jog szabályainak figyelembe vételével konkrétan tájékoztatni kell a felperest, hogy kereseti követelését milyen tényekkel kell bizonyítania, az alperest pedig arról, hogy milyen tények bizonyításával védekezhet a perbeli igény ellen.

Arra helyesen hivatkozott a fellebbezésében a felperes, hogy a tájékoztatás nem lehet általános, formális, annak a bíróság elé vitt eset körülményeihez kell igazodnia, kellően részletesnek és egyediesítettnek kell lennie. Az elsőfokú bíróság azonban megfelelően határozta meg a kérelem és ellenkérelem kereteit: a felperes az érvényesíteni kívánt jogait egyrészt arra a tényre alapította, hogy alkalmazására kifejezetten az alperes által közölt, emberi méltóságát sértő referencia miatt nem került sor, másrészt, hogy az alperes a jogszabályi rendelkezésekből következően köteles kiadni részére egy másik, közöttük folyamatban volt perben hivatkozott ügyvédi megbízást. Ehhez képest az alperes tényekre vonatkozó beismerő nyilatkozata hiányában a bizonyítatlanság, illetve a jogszabályi kötelezettség hiánya miatt kérte elutasítani a keresetet. Az ebből következő jogvita alapján az 51. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tájékoztatás teljes körű, kellően részletes volt, az eljárási jogszabályi rendelkezéseknek és a bírói gyakorlatnak minden részben megfelelt, amelyet az is kellően igazolt, hogy a felperesi beadványok tartalmából következően a felperes teljes mértékben tisztában volt bizonyítási kötelezettségeivel, perbeli nyilatkozatát is ehhez igazodóan tette meg. Bizonyítási indítványait - tanúk meghallgatása, a közvetítő lap okirat és a hangfelvétel tárgyi bizonyíték csatolása, esetlegesen a hangfelvétel valódisága tekintetében **szakértő** kirendelése - teljes körűen előterjesztette, további konkrét bizonyítási indítványokra a tájékoztatást követően és a fellebbezésében sem hivatkozott.

Alapítvánnyal hivatkozott a fellebbezésében arra a felperes, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetéhez igazodóan két tájékoztatást kellett volna adnia, és nem hívta fel bizonyítási indítványai előterjesztésére a megbízási szerződés kiadásával kapcsolatos keresete tárgyában.

A Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség nem lehet öncélú, annak rendeltetése, hogy a jogvita elbírálásához szükséges tényállás megállapítása iránt a feleknek segítséget nyújtson a peranyag előterjesztésében. Amennyiben azonban a kereset jogalapja hiányzik, úgy szükségtelen a bizonyításra szoruló tényekről történő tájékoztatás, mert a jogalap hiánya a kereset elutasításához vezet. Az elsőfokú bíróság felhívta a felperest annak a jogszabályi rendelkezésnek a megjelölésére, amely alapján kérte kötelezni az alperest a megbízási szerződés másolatának kiadására, amely felhívásra a felperes az Infotv. rendelkezéseit jelölte meg, ennek alapján foglalt állást úgy érdemi

döntésében az elsőfokú bíróság, hogy az Infotv. előírásai nem teremtik meg az alperes megbízási szerződés másolatának kiadására vonatkozó jogszabályi kötelezettségét, ezért ezt a keresetet jogalap hiányában utasította el. A jogalap hiányára alapított elutasításból következően szükségtelen volt a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás elmulasztásának következményeiről való kifejezett tájékoztatás, hiszen egy ilyen tájékoztatás eredményeképpen bármilyen indítványt is terjesztett volna elő a felperes, úgy a keresettel érvényesített igény érvényesíthetősége jogszabályi alapjának a hiánya miatt az érdemi döntés akkor is elutasító lehetett volna.

Alapítványszerűen sérelmezte a felperes, hogy nem biztosított kellő időt részére az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványai előterjesztésére abból az okból, hogy a tájékoztatásra csak az utolsó előtti tárgyaláson került sor. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, hogy a bíróságnak bizonyítási indítványai előterjesztésére melyik tárgyaláson kell felhívni a feleket. A jogvita elbírálását az segíti elő, ha a felhívásra a hiánytalan kereset és a részletes érdemi ellenkérelem előadása után kerül sor. A Pp. 141. §-ának (1) bekezdéséből következően a bíróságnak törekednie kell a tényállás meghatározása után a jogvita mielőbbi elbírálására, önmagában ezért nem sérti a felek eljárási jogosultságait az sem, ha a bizonyítási indítványok előterjesztésére vonatkozó felhívást követő tárgyalást berekeszti, és érdemi döntést hoz. A per egyedi körülményeinek figyelembe vétele alapján nem volt kifogásolható az elsőfokú bíróságnak az a pervezetése, hogy a felperes folyamatos keresetváltoztatásaira és kizárási kérelmeire tekintettel csak a berekesztést megelőző tárgyaláson adott tájékoztatást a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről, és tekintettel arra is, hogy megelőzően már a per tárgyában részletes bizonyítás folyt, az indítványok előterjesztésére megadott 8 napos határidő nem gátolta a felperes jogosultságainak érvényesítését.

Arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében a felperes, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokkal ellentétesen járt el akkor, amikor a 49. sorszámú, 2015. június 29-én érkezett, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazás ellenére az 51. sorszámú jegyzőkönyvet nem kézbesítette a felperesi meghatalmazott részére, ezáltal nem idézte a berekesztés előtti tárgyalásra. A Pp. 97. §-a értelmében ugyanis ha a félnek a per vitelére meghatalmazottja van, a bírósági iratokat a fél helyett a meghatalmazottnak kell kézbesíteni. A jogszabályhely következő, a fél személyes megjelenésére idézést szabályozó kivétele helyes értelmezés alapján csak arra vonatkozik, hogy amennyiben a bíróság a meghatalmazottal eljáró felet személyes megjelenésre kötelezi, úgy a személyes megjelenésre kötelező idézést nem a fél meghatalmazottjának, hanem magának a félnek kell kézbesítenie, ez azonban nem mentesíti a bíróságot az egyéb iratok - tárgyalási jegyzőkönyv, meghatalmazottnak szóló idézés - meghatalmazott részére kézbesítési kötelezettsége alól.

A fenti eljárási szabálysértés azonban nem indokolta az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését.

A Pp. 252. §-ának (2) bekezdése az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását akkor határozza meg, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt

szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése. A jogszabályhely (1) bekezdésében szabályozott abszolút, a bíróság mérlegelését nem engedő hatályon kívül helyezési okokkal szemben a relatív hatályon kívül helyezési ok minden esetben megengedi a bíróság mérlegelését egyrészt abban a tekintetben is, hogy az eljárási szabályok megsértése lényeges volt-e, másrészt abban a vonatkozásban is, hogy emiatt szükség van-e az érdemi döntéshez a tárgyalás megismétlésére és kiegészítésére.

Az ítélet tábla a per körülményeinek mérlegelésével úgy találta, hogy az eljárási szabálysértés nem indokolta az elsőfokú tárgyalás megismétlését, kiegészítését. A meghatalmazás becsatolásáig a felperes mindvégig személyesen járt el, a meghatalmazást az ugyanazon a címen lakó hozzátartozója részére adta, a nem kézbesített tárgyalási jegyzőkönyvet az elsőfokú bíróság megküldte személyesen a felperes részére, akit egyben a következő tárgyalásra személyes megjelenés kötelezettségével is idézett, a felperes ezt követően az 52. és 53. sorszámú beadványaiban célzottan nyilatkozott a tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt felhívásokra, személyes megjelenési kötelezettségének nem tett eleget, mint ahogy a per egyetlen tárgyalásán sem jelent meg, és azt követően, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletet már a felperesi meghatalmazott részére kézbesítette, a felperesi beadványok szerkesztése, stílusa, tartalma a korábbi beadványokkal megegyezett, csak azokat már a felperesen kívül a felperesi meghatalmazott is aláírta. Az előzőekből az a következtetés vonható le, hogy a felperesnek valamennyi peres iratról tudomása volt, nyilatkozatait, indítványait a peres iratokban rögzített felhívásokhoz igazodóan terjesztette elő, így nem volt ténylegesen akadályoztatva eljárási jogainak a gyakorlásában. Az eljárási szabálysértés a per érdemi elbírálását semmilyen tekintetben nem befolyásolta, a felperes a fellebbezésben a pusztán eljárási szabálysértésen túl nem is hivatkozott semmilyen olyan eljárási cselekmény akadályozottságára, megnehezítettségére, amelyet a kézbesítés szabálytalansága okozott a részére. A hatályon kívül helyezés egyébként is csak az utolsó tárgyalás formális megismétlését jelentené, a perhatékonyság érvényesítésével teljes egészében szemben állna. Mindezekből következően nem volt indok az első fokú ítélet abból az okból való hatályon kívül helyezésére, hogy a per berekesztés előtti tárgyalására az elsőfokú bíróság a felperesi képviselőt nem, csak a felperest idézte.

A polgári perrendtartás a Pp. 3. §-ának (5) bekezdése és 206. §-ának (1) bekezdése szerinti szabad bizonyítási rendszeren alapult. Ez a szabadság jelentkezik egyrészt a bizonyítékok megválasztásában, másrészt a bizonyítási indítványok teljesítésében, harmadrészt a bizonyítékok értékelésében. A bíróság a per állásához képest dönti el, hogy a fél által kért bizonyítást elrendeli-e vagy sem, továbbá milyen részében rendeli el. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítást az elsőfokú bíróság lefolytatta, a felperes által indítványozott tanúknak az érdemi döntés megalapozásához szükséges kérdéseket kellő terjedelemben feltette, a tanúk nyilatkozatai a jogvita elbírálása szempontjából elégségesek voltak, a felperes által kifogásolt, a tanúkhöz intézett további kérdések megfogalmazása, ismételt kihallgatásuk a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen volt, a kereset alaptalanságára a rendelkezésre álló adatokból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett.

Az ítélet tábla osztotta az első fokú ítéletnek a tisztázatlan körülmények között készült hangfelvétel bizonyítékként felhasználhatóságára vonatkozó álláspontját. A bizonyítási

eszköz jogellenes előállítása esetén a jelenlegi bírói gyakorlat mérlegelési körbe helyezi annak az eldöntését, hogy a per súlyához mért alapjogi összevetésből következően a magánszféra sérthetetlenségének alapjogát vagy a jogvédelemhez való alapjogot tartja-e elsődlegesnek. Helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy a rendelkezésre álló tanúvallomások, okirati bizonyíték és a hangfelvétel szöveges leírata egybevetésével indokolatlan volt a hangfelvétel egészének felhasználása, mivel a felperes hivatkozásával szemben az nem volt alkalmas a keresetben foglalt állítások alátámasztására.

A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése pedig egészében megfelelt az eljárásjogi rendelkezéseknek. A szabad bizonyítási rendszerből következően a tényállást a bíróság akkor állapítja meg jogszerűen, ha a bizonyítékok értékelése megfelel a logikai szabályoknak, nem iratellenes, okszerű következtetéseken alapul, és indokolási kötelezettségének a bíróság eleget tesz. Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett arra, hogy - bár a közvetítő lap tartalmából arra egyébként sem lehetett megállapítást tenni, hogy a referenciát az alperestől vagy kizárólag az alperestől szerezte volna be a kft. - a per adatai legfeljebb arra utalhatnak, hogy a felperes alkalmazásáról történő döntéshozatalt megelőzően a Z Kft. tájékozódhatott az alperesnél a felperes személyéről, róla referenciát kérhetett, de ettől függetlenül egy üzletszerű gazdasági tevékenységet folytató társaság alkalmazási döntése a saját hatásköre, amely számos személyi, gazdasági, társadalmi, üzleti megfontoláson alapul, ezért olyan kijelentés nem tehető, még a közvetítő lapon rögzített ok megjelölése mellett sem, hogy az alkalmazás elmaradásának kizárólagos oka az alperes közlése volt. Amennyiben azonban a kft. az alkalmazás elmaradását kizárólag az alperes közlésére alapozta volna, a személyiségi jogsértést és a kártérítési felelősséget az sem alapozhatta volna meg. Önmagában a „nem pozitív kimenetelű” véleményből az esetleges közlés tartalmára, különösen annak megalapozatlan, valótlan tényállításaira vagy lekicsinylő, becsmérlő, a tényeket önkényesen válogató tartalmára következtetést levonni ne lehet, mint ahogy hiányzik az okozati összefüggés is, hiszen azt sem támasztja alá egyetlen bizonyíték sem, hogy a bizonytalan tartalmú esetleges alperesi közlés hiányában a felperest bizonyosan alkalmazták volna.

Mivel az elsőfokú bíróság a peranyag részévé nem tette a hangfelvétel egészét, ezért a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján annak valóságága tekintetében a **szakértői** bizonyítás elrendelése is szükségtelen volt.

A Pp. 221. §-ának (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyekben a bíróság ítélete alapszik, meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az első fokú ítélet az előző jogszabályi követelményeknek, bár tömör és célratoró indokolással, de teljes egészében eleget tett, abból a jogi álláspontját megalapozó körülmények és azok értékelése megfelelően megállapítható, a fellebbezés által szükséges mértékben pedig az indokolást az ítéletábra is részletezte. Az ítéletábra sem találta szükségesnek mindezen túl a tanúvallomások, a közvetítő lap, a hangfelvétel szöveges

leiratának mint rendelkezésre bocsátott bizonyítékoknak az ennél részletesebb értékelését, mint ahogy nem volt relevanciája annak sem, hogy az egyik tanú házastársa korábban az alperes alkalmazottja volt, mivel az esetleges referencia forrása nem befolyásolhatta a per eldöntését.

Alaptalanul sérelmezte a felperes a peres felek között folyamatban volt más perben hivatkozott ügyvédi megbízási szerződés másolatának kiadása iránti keresetének az elutasítását. A hivatkozott, az áttétel folytán utóbb a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság előtt 23.P.21.502/2009. számon folytatódott perben meghozott, a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.486/2010/10. számú jogerős ítéletének indokolásából megállapítható, hogy a megbízási szerződést a jelen per alperese a Miskolci Városi Bíróságon 5.P.23.011/2006/106/A/1-2. szám alatt a per iratainak részévé tette. A Pp. 119. §-ának (1) bekezdése értelmében a felperes a per iratainak megtekintésére és másolat készítésére jogosult, eljárási jogosultságát a per befejezésétől függetlenül gyakorolhatja. Az Infotv. 1. §-ában szabályozott, a közügyek átláthatóságának biztosítása céljából a közérdekű és közérdekből nyilvános adatok megismeréséhez való jogosultság a más tárgyú perekben az egyébként közfeladatot is ellátó peres fél által a perben hivatkozott iratok a másik peres fél részére történő kiadására nem alkalmazható, az ilyen irányú kereset teljesítése egészében ellentétes az Infotv. céljával, mert a kiadás iránti kérelem nem a közügyek átláthatóságával, hanem saját perbeli jogainak gyakorlásával kapcsolatos.

A felperesnek az elsőfokú eljárás során az eljáró bíróval és az eljáró bírósággal szemben előterjesztett kizárási kérelmei elutasításra kerültek, a Pp. 18. §-ának (4) bekezdése értelmében a kizárást kimondó határozat elleni fellebbezésben előterjesztett panaszt az ítéltábla pedig nem találta alaposnak, mivel helytállóan állapították meg a kizárási tárgyában meghozott végzések, hogy a Pp. 13. §-ának (1) bekezdése e) pontjára alapított elfogultságot a felperes semmilyen objektív adattal alátámasztani nem tudta.

A felperest terhelő perköltséget az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (6) bekezdése alapján a jogszabályi rendelkezéssel összhangban állapította meg, mivel lehetőség van a 3. §-ának (1) bekezdése értelmében arra, hogy a pernyertes fél jogi képviseleti költségeit ne a megbízási szerződés, hanem a jogszabályban irányadó mérték szerint kérje, ez esetben a munkadíj vonatkozásában igazolási kötelezettsége nincs, hanem annak összegét a pertárgy értékéhez, az ügy bonyolultságához és a ténylegesen elvégzett jogi képviseleti tevékenységhez igazodóan a bíróság határozza meg. A megállapított perköltség összege az előző szempontokra figyelemmel pedig nem volt eltúlzott, annak mérséklésére az ítéltábla indokot nem talált.

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a fellebbezett értékhez és a másodfokú eljárásban végzett jogi képviseleti tevékenységhez igazodóan a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (3), (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése szerinti mértékű másodfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére, valamint rendelkezett arról, hogy a felperes személyes

költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén maradt.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

Debrecen, 2016. május 11.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Madarász Anna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő